

Arrest

nr. 232 121 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing werd genomen op 17 oktober 2019 en luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: I.F.A.
Voornaam: A.
Geboortedatum: 27.02.1985
Nationaliteit: Irak

Gekend in de gevangenis onder de naam F. I. geboren op 27/02/1985 nationaliteit Irak

Alias:
A.E.F. geboren op 27/02/1985 nationaliteit Irak
S.A. geboren op 06/06/1979 nationaliteit Bulgarije.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten, wordt hij gerepatrieerd en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
De betrokkene werd sinds 22/09/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bedreigingen, mondeling of schriftelijk, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.*

*Inverdenkinggestelde bekent dat hij zijn schoonzus, omdat zij hem niet wou komen halen op de luchthaven, met de dood heeft bedreigd.
Hij is hier illegaal en stelt via mensensmokkelaars naar hier gebracht te zijn, inverdenkinggestelde heeft hier geen inkomsten noch een vaste woon of verblijfplaats.*

Er bestaat ernstig gevaar dat inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de aard der feiten, indien bewezen. (aanhoudingsmandaat 22/09/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 24/09/2019.

De betrokkene krijgt in de gevangenis bezoek van zijn broer. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een

Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België, noch verklaard medische problemen te hebben. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene werd sinds 22/09/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bedreigingen, mondeling of schriftelijk, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Inverdenkinggesteld bekend dat hij zijn schoonzus, omdat zij hem niet wou komen halen op de luchthaven, met de dood heeft bedreigd.

Hij is hier illegaal en stelt via mensensmokkelaars naar hier gebracht te zijn, inverdenkinggestelde heeft hier geen inkomsten noch een vaste woon of verblijfsplaats.

Er bestaat ernstig gevaar dat inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de aard der feiten, indien bewezen. (aanhoudingsmandaat 22/09/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

De betrokkene werd sinds 22/09/2019 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van bedreigingen, mondeling of schriftelijk, feit waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Inverdenkinggesteld bekend dat hij zijn schoonzus, omdat zij hem niet wou komen halen op de luchthaven, met de dood heeft bedreigd.

Hij is hier illegaal en stelt via mensensmokkelaars naar hier gebracht te zijn, inverdenkinggestelde heeft hier geen inkomsten noch een vaste woon of verblijfsplaats.

Er bestaat ernstig gevaar dat inverdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de aard der feiten, indien bewezen. (aanhoudingsmandaat 22/09/2019)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 24/09/2019.

De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België, noch verklaard medische problemen te hebben. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Op 17 oktober 2010 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Deze beslissing wordt door verzoeker bestreden met een afzonderlijk beroep, dat bij de Raad is gekend onder het nr. 239 311.

2. Over de ontvankelijkheid

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, terwijl het duidelijk is dat hij naar België kwam om asiel te vragen en in de veronderstelling was dat dit reeds was gebeurd. Dit blijkt uit zijn verhoor bij de politie van Brasschaat, dat plaats vond voor de bestreden beslissing. Indien hij zou worden teruggestuurd maakt dit een schending uit van artikel 3 van het EVRM; hij ontvluchtte zijn land van herkomst omdat hij een reële vrees heeft voor zijn leven; hij werd bedreigd door IS en heeft problemen met verschillende groeperingen in Irak. Dit was ook de reden dat zijn broer naar België vluchtte en hier werd erkend als vluchteling, zo stelt hij.

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De rechtspraak van het EHRM, waar de Raad zich bij aansluit, schrijft voor dat in het kader van het onderzoek van een door de verzoekende partij ingeroepen vrees voor slechte behandelingen - waarbij de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine) - de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om te gepasten tijde omstandigheden inzake de algemene situatie in een land dan wel individuele omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366) quod non te dezen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM:

“De betrokkene heeft tot op heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België, noch verklaard medische problemen te hebben. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.”

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- Verzoeker werd staande gehouden bij zijn aankomst op de luchthaven. Uit het administratief rapport van de grenscontrole blijkt dat verzoeker niet kon worden gehoord: omdat hij *“enkel de Arabische taal machtig”* is, is er *“totaal geen gesprek mogelijk”*. In datzelfde verslag wordt verwezen naar “Hoorrecht in bijlage”, waarmee wordt bedoeld het standaardformulier –in casu in het Arabische schrift- dat ertoe strekt de betrokken vreemdeling nuttige informatie te doen verstrekken over zijn persoonlijke situatie. Dit document is niet ingevuld en er werd door iemand met de hand op vermeld : “kan ook niet schrijven”.
- In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker zou hebben verklaard voorafgaandelijk *“de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 24/09/2019.”* Van een dergelijk document is geen spoor in het administratief. Alzo kan de Raad niet nagaan in welke omstandigheden verzoeker de vragenlijst zou hebben ontvangen, in welke taal die werd gesteld en op welke wijze hij al dan niet werd begeleid bij het invullen ervan.

In de nota stelt de verwerende partij dat op 24 september 2019 de vragenlijst werd overhandigd in de Nederlandse taal, en betoogt zij dat dit normaal is omdat in de SIDIS-databank geen keuze van taal werd opgegeven en verzoeker ook niet aantoonde dat hij op dat moment al een keuze van taal had opgegeven. Hij maakte enkel duidelijk het niet te verstaan, aldus de verwerende partij. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker zich in de gevangenis bevond op het ogenblik dat hem de vragenlijst werd overhandigd, en dat uit niets blijkt dat de SIDIS-databank niet werd ingevuld door zijn eigen toedoen. Daarenboven kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de vragenlijst zou zijn overhandigd op 24 september 2019 en de bestreden beslissing pas werd genomen op 17 oktober 2019, zodat er nog ruim de tijd was om de taalkwestie uit te klaren zodat verzoeker op adequate wijze kon worden gehoord. Hierna zal overigens blijken dat minstens daags voor de bestreden beslissing duidelijk was dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij de politie op 16 oktober heeft verklaard zich uit te drukken in de Koerdische taal en werd bijgestaan door een tolk.

De voorgaande vaststellingen zijn des te meer problematisch in het licht van het volgende:

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij van bij zijn aankomst asiel had willen vragen en ook meende dat te hebben gedaan. Verder blijkt dat zijn raadsman met een e-mail van 18 oktober 2019 aan de gevangenisdirecteur meedeelde: *“Cliënt wenst al enkel dagen asiel aan te vragen vanuit de gevangenis, maar blijkbaar is dit nog niet gebeurd, vermoedelijk door de taalbarrière.”*, met daarin als bijlage een *“brief dd. 16.10 gericht aan de gevangenisdirecteur”* die naar zeggen van de raadsman eerst, op 16 oktober, per drager en later per mail zou zijn ter kennis gebracht.

De Raad beschikt niet over een sluitend bewijs van het feit dat de gevangenisdirecteur reeds op 16 oktober 2019, en dus daags voor de bestreden beslissing, op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoeker reeds van bij zijn aankomst in België de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en daarin nog niet was geslaagd. Evenwel blijkt wél ontegenzegglijk uit het proces-verbaal van verhoor van 16 oktober 2019 van de politie dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, dat verzoeker op die dag zeer uitgebreide verklaringen aflegde over de redenen waarom hij zijn land van herkomst had verlaten (in essentie ten gevolge van het feit dat hij naar aanleiding van zijn job als militair die nauw samenwerkte met het Amerikaanse leger werd bedreigd). Naar aanleiding van dit verhoor stelde hij asiel te hebben aangevraagd en daarvoor naar België te zijn gekomen.

Zelfs aangenomen dat verzoeker formeel nog geen verzoek om internationale bescherming had ingediend of kunnen indienen omwille van de hiervoor geschetste omstandigheden, moet worden vastgesteld dat in casu niet zonder meer kan worden vastgesteld dat er enkel om die reden geen schending is van artikel 3 van het EVRM. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een effectieve mogelijkheid zou beschikken ten aanzien van de verwerende partij om zijn vrees bij terugkeer te laten gelden alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Voor zover

de verwerende partij op de hoogte zou zijn of kunnen zijn van de verklaringen die verzoeker aflegde bij de politie daags voordat de bestreden beslissing werd genomen, kan alleen maar worden vastgesteld dat niet blijkt dat deze werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Er kan bezwaarlijk worden volgehouden dat op het ogenblik van de bestreden beslissing een rigoureuus onderzoek zou zijn gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Alleen al om die reden is het middel gegrond.

De verwerende partij stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt nu de bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd ingevolge het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker inmiddels heeft ingediend. Echter, het rigoureuze onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM moet plaatsvinden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623 en 241.625). Overigens is ter zitting gebleken dat verzoeker nog steeds wordt vastgehouden met het oog op verwijdering. De argumentatie van de verwerende partij doet derhalve geen afbreuk aan de vaststellingen die hebben geleid tot het gegrond bevinden van het middel.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS